

γνωρίζοντας πολλές φορές πιο είναι το δίκαιο. Και απουσία μεγάλων μαζικών υποστηρικτικών κινημάτων τις αποφάσεις για την ανάδειξη του μέρος όπου βρίσκεται το δίκαιο θα πρέπει να τις πάρεις μόνο σου ή με τους έμπιστους συντρόφους σου.

Για παράδειγμα σε ποιους θα υψώσεις τον φορολογικό συντελεστή αναμένοντας περισσότερα έσοδα; Σ' αυτούς που με τον αναγνωρισμένο παραγωγικό μόχθο τους, (που ξεπερνά το δεκάωρο εργασίας,) κερδίζουν άνω των σαράντα χιλιάδων ετησίως ή σ' αυτούς που με την παθητική τους στάση ή εργασιακή αδράνεια δεν ξεπερνούν τα δέκα; Γιατί αν το προσεγγίσουμε συνολικά, ολιστικά, αυτός που κερδίζει ιδρώνοντας περισσότερα χρήματα καταβάλλει υψηλό κόστος στέρησης του μη εργασιακού βίου, (ελεύθερο, οικογενειακό, κλπ, χρόνο,) ενώ ο άλλος κερδίζει αξίες ίσως υψηλότερες απ' αυτές του χρήματος. Άνευ ιδεολογικού υποστρώματος ο πολιτικός οφείλει να πάρει τη θέση του παραγωγικώς εργαζόμενου και οφελούμενου γιατί αυτός αυξάνει το πραγματικό ΑΕΠ, το οποίο μπορεί να μοιραστεί δικαιότερα τον επόμενο χρόνο και ταυτόχρονα να απαλείψει τις συνθήκες που προκαλούν την εργασιακή απάθεια και αδράνεια του άλλου. Κάτω από την ιδεολογική τυρανία και ελλείψει λειτουργικού θεσμικού πλαισίου οι πολιτικές αποφάσεις είναι όλες λανθασμένες.

Καθώς εισήλθαμε στο κύριο σώμα της κυβερνητικής θητείας, και μετά από ένα μικρό ταξίδι κουραστικής, μάταιας αλλά επιμορφωτικής περιπέτειας, η κυβέρνηση υπό τον πρωθυπουργό οφείλει να λάβει αποφάσεις άνευ προσίμων και ακατάλυπτων ιδεολογημάτων. Η χώρα χρειάζεται εσπευσμένα παραγωγή προϊόντων και αξιών. Είναι απολύτως χρήσιμος αυτός που μπορεί με την νόμιμο δράση του να προσφέρει και τα δύο. Οι άλλοι που τελούν εν αδυναμία ας κάνουν χώρο στους ικανούς. Με άλλα λόγια οι πολιτικές αποφάσεις, στο μέτρο του δυνατού, είναι υποχρεωμένες να δημιουργήσουν ιεραρχίες σε κάθε επίπεδο του κοινωνικού βίου. Κλιμάκια ηγεμόνευσης σε κάθε περιοχή εργασίας και ομάδα εισοδήματος τα οποία θα πείθουν για την ορθότητα δράσεων που περιθωριοποιούν την άγονη σύγκρουση, την αδράνεια, την μεροληπτική εύνοια, την αναξιοκρατία, την ανικανότητα, τον βερμπαλισμό της εικόνας και γενικά ό,τι χαρακτηρίζει τον "καπιταλισμό της παρέας". Αυτό το σύστημα δηλαδή που είναι ιδιοκτησία των υπανάπτυκτων χωρών ανά την υφήλιο.

Δυστυχώς η πολιτική συμπεριφορά του πρωθυπουργού δεν διέπεται από στοιχεία αποθεματικής οικονομίας. Καταναλώνει γρήγορα το πολιτικό του κεφάλαιο στον παρόντα χρόνο, στην παρούσα περίοδο αντί να το διασπείρει συμμετρικά στο επερχόμενο εγγύς και απώτερο μέλλον του. Γιατί ο Α. Τσίπρας έχει αποδείξει εμφανώς τουλάχιστον ότι διαθέτει ικανότητες για μακρόβια πολιτική καριέρα / παρουσία στον ελληνικό χώρο. Σωρεύει γρήγορα επεξεργασμένη εμπειρία και την μετατρέπει σε πολιτικά αποτελέσματα τα οποία, αν αναλογιστούμε τις αντιξοότητες της παρούσας συγκυρίας, ελληνικής και ευρωπαϊκής, δεν κοστίζουν περισσότερο από ό,τι εκείνα των προηγούμενων. Το κυριότερο δε όφελος που παρήχθη την περίοδο αυτή είναι ότι φωτίστηκαν οι σκοτεινές περιοχές της διαπλοκής καθώς και η έκταση τους, τουλάχιστον λεκτικά, ενώ η ομόφωνη καταγγελία της καταστρέφει την προεξάρχουσα θέση που κτείχε κατά την προηγούμενη περίοδο το συμπεριφορικό μοντέλο της "καπατσοσύνης" της πονηριάς, της ικανότητας σύναψης γνωριμιών, της σύνδεσης με τα κυκλώματα, της απόσπασης εύνοιας, κλπ, σε βάρος των παραγωγικώς και αξιοπρεπώς εργαζόμενων.

Επίσης επιχειρεί να εφαρμόσει το υπόδειγμα λήψης αποφάσεων όλων των προηγούμενων πρωθυπουργών. Προσπαθεί δηλαδή να κυβερνήσει με τη μέθοδο των συνθέσεων. Να δημιουργήσει ζεύγματα με ασταθή ή καθόλου ισορροπία ικανοποιώντας ή δυσαρεστώντας όλες τις ομάδες εξ' ίσου και κατά τον ίδιο τρόπο. Αυτό το υπόδειγμα αν και ευρέως δημοφιλές είναι εγγενώς αντινομικό. Δείχνει ολοφάνερα ότι οι σκοποί δεν μπορούν να εναρμονιστούν με τα μέσα και να εξυπηρετηθούν απ' αυτά. Οι σκοποί και οι στόχοι οφείλουν να είναι διαυγείς και καρτεσιανώς διακριτοί, αλλιώς δεν είναι δυνατόν ούτε να επιλεγούν τα κατάλληλα μέσα ούτε και να υλοποιηθούν. Η σκόπιμη διατήρηση των ισορροπιών, είτε κομματικών, είτε πολιτικών είτε οικονομικών συνιστούν επιλογές αδράνειας που φαλκιδεύουν στην εκκίνηση την υλοποίηση στόχων. Αποδεικνύει αδυναμία και έλλειψη πίστης στους επιλεγμένους στόχους. Κατά συνέπεια πλήρη αποτυχία. Ενδεχομένως η πρόσκαιρη απόρριψη τους από τις ευρύτερες λαϊκές πλειοψηφίες, να στοιχίσει την πολιτική εξουσία αλλά αυτό δεν θα πρέπει να φοβίζει τον πρωθυπουργό ή και άλλους φέρελπεις αξιωματούχους. Το μέλλον θα επαναφέρει και θα επικυρώσει την ορθότητα τους και η επανάκαμψη θεωρείται δεδομένη. Τα παραδείγματα είναι αδιάψευστα στην ελληνική πολιτική ιστορία. Ο Βενιζέλος, για να μη πάμε πιο πίσω στον Τρικούπη, ο Κ. Καραμανλής, ο Α. Παπανδρέου, συνιστούν αποδείξεις κυκλικής επαναφοράς γιατί διέθεταν την τόλμη να αναμετρηθούν με το μέλλον υποτιμώντας το ευτελές πρόσκαιρο της διατήρησης. Και αν κάτι διαθέτει άφθονο ο πρωθυπουργός αυτό είναι αντικειμενικά το μέλλον. Με όρους άμεσης πολιτικής δράσης αυτό σημαίνει ότι αν η εφαρμογή των δεσμεύσεων προσκρούσει σε μαζικές επικίνδυνες κοινωνικές αντιστάσεις, τότε μπορεί να επιλεγεί η αποχώρηση από την εξουσία ακριβώς για να διατηρηθεί και διαφυλαχθεί το ορθώς αποκτηθείσόμενο πολιτικό κεφάλαιο. Διαφορετικά η κατασπατάληση του δεν θα ωφελήσει ούτε τον ίδιο ούτε και τη χώρα.

Τέλος ωφείλω να υπογραμμίσω ότι η θέση του πρωθυπουργού σε μια χώρα είναι μία και μοναδική. Από αυτήν απορρέουν ειδικά και μοναδικά δικαιώματα και υποχρεώσεις όπως για κανέναν άλλον. Βρίσκεται στην κορυφή της πυραμίδας όπου οι θεάσεις είναι καθαρότερες και ευληπτότερες. Απ' αυτό προκύπτει ότι κανείς άλλος δεν μπορεί να προτείνει εκ της θέσεως του συνολικότερες βάσεις πληροφοριών πάνω στις οποίες θα στηριχθούν οι αποφάσεις. Μπορεί να δεχθεί πλήθος άλλων εκτιμήσεων για τα πράγματα αλλά μόνο τα δικά του πόδια θα κληθούν να φορτωθούν τις συνέπειες των αποφάσεων.

Θ/R